

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

Nº 4

IN NEDERLAND 50 Cts

32 KLEUR-BLADZIJDEN

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL :

BOLIVAR

Jok 55

In 1811 was het noorden van Latijns Amerika verdeeld in verschillende provincies, die bevolkt waren door ongeveer 13 millioen Indianen, Negers en halfbloeden, die door enkele duizenden Spanjaarden onder de knoet werden gehouden, en op een harteloze wijze uitgebuit. Op zekere dag te San Mateo in Venezuela...

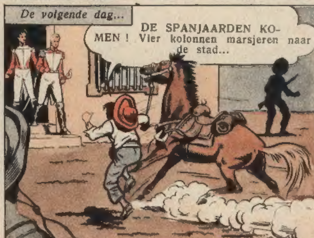

Het klein patriottenlegertje maakt zich klaar om de hoofdstad moedig te verdedigen, maar plots

WAT GEBEURT ER ?
Dat is het einde van de wereld !

Verwijder jullie van de huizen ! Het is een aardbeving !

De Spaanse troepen staan voor de poorten van Caracas. Hoe kunnen wij te midden van deze chaos weerstand bieden ?

Zelfs indien de natuur tegen ons is, zullen wij de strijd verder zetten !

Het regelmatig Spaans leger, dat meer tucht bezit en het overwicht in manschappen en materieel, verslaat de opstandelingen...

De leiders van de opstand worden verplicht asiel te vragen aan de Engelsen op Curaçao.

De Spanjaarden hebben al onze goederen in beslag genomen...
Ik had 12.000 stuks hoornvee.
Moed, mannen ! Ik zweer jullie, dat wij het vroeg of laat tóch zullen halen !

Maanden gaan voorbij... Op zekere avond vluchten de bannelingen...

Als de sloep maar daar is !
Zij zal er zijn, want de visser werd omgekocht door een van onze vrienden.

Na een harde nacht...
Indien wij onze richting niet verloren hebben, moeten wij vanavond de kust van Nieuw Granada bereiken.
Daar wachten 200 patriotten... Ik voel dat wij grote dingen zullen verwezenlijken...

En 's avonds...
LEVE BOLIVAR !
Wij hebben twaalf geweren kunnen bemachtigen!
Bravo ! Dat is genoeg om ons meester te maken van het arsenaal, waar wij wapens en munitie in overvloed zullen vinden.

Twee uur later...

Die zal nu wel zwijgen ! Vooruit, naar het kruitmagazijn !

De overmoedige opstandelingen hebben weldra de Spaanse wacht overrompeld en maken zich meester van de wapens.

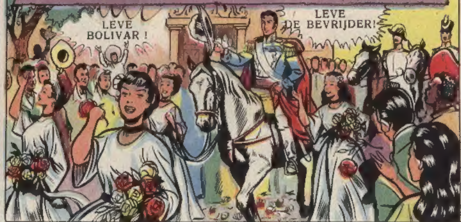

's Morgens viel de verbaasde stad Mompox in de handen van de mannen van Bolivar.

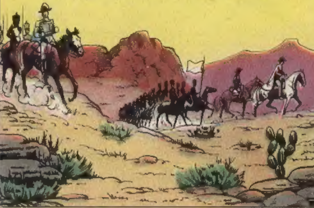

In zes dagen tijd leverde de bevrijder zes gevechten, en hij behaalde zes overwinningen !

Hij wordt met geestdrift onthaald in al de bevrijde dorpen en steden. Honderden vrijwilligers stromen toe, om dienst te nemen in het bevrijdingsleger.

Onder uw bevel willen wij vechten voor de vrijheid, generaal!
Wij willen héél het land bevrijden ! Laat ons oprukken naar de hoofdstad !
Hier zijn er paarden genoeg. Wij kunnen een ruiterijregiment samenstellen.

In Februari 1813 heeft Bolivar heel het westelijk gedeelte van Venezuela veroverd. Wanneer de rebellen Caracas hebben bereikt, kapituleert de gouverneur zonder een schot te hebben gelost !

De intocht van Bolivar in de hoofdstad is waarlijk triomfantelijk.
LEVE BOLIVAR !
LEVE DE BEVRIJDER!

Razend van woede rukt de Spaanse onderkoning met 3.000 Spaanse ruiters op naar Caracas.

Onze enige kans is de Spanjaarden 's nachts te overrompelen in open veld.

Generaal, ik ben de zoon van een paardenfokker. Ik ben goed vertrouwd met deze dieren, en heb een krijgslijst die ons met een beetje geluk de zege kan bezorgen...

Tijdens de nacht...
Het is wel zoals ik had vermoed : zij hebben al hun dieren op éénzelfde plaats samengebracht.

Zijn jullie klaar, vrienden? Is alles gereed?
Je trucje zal hen nogal doen opschrikken!

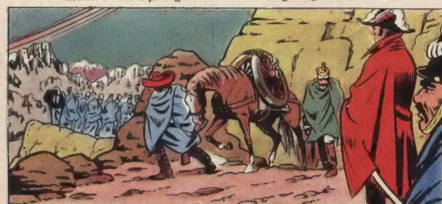

Verrast door het gedonder van de paarden van de rebellen, worden de Spaanse paarden wild en richten de grootste verwarring aan onder de slapende ruiters.

Maar Bolivar wou ook het westelijk gedeelte van het land bevrijden. Daartoe moest hij een van de grootste militaire veldtochten uit de geschiedenis ondernemen : met zijn leger over het Andesgebergte trekken !

De beklimming duurt zes dagen. De sneeuwstormen maken de dapperste soldaten van Bolivar blind.

Bolivar slaagt er niet in zijn droom te verwezenlijken : een Statenbond van alle Latijns-Amerikaanse landen op te richten. Maar de heldhaftige bevrijding van zijn vaderland was de dageraad van de vrijheid van gans Zuid - Amerika.

EINDE Jok 55

Volgende week : RIK RINGERS in HET KWADE OOG

ONDER ONS VERMA

WORD KAPITEIN!

Jij die houdt van « Kuifje » en er van droomt kapitein te worden, jij kunt reeds morgen de titel van kapitein verwerven van een **KUIFJE**'s klub, die je zelf mag oprichten.

De bestaande en nieuwe **KUIFJE**'s klubs zullen weldra in grote mate kunnen deelnemen aan het leven van ons blad. Er zullen wedstrijden ingericht worden onder de klubs. Er zal een speciale documentatiedienst opgericht worden die de klubleiders raad en inlichtingen zal geven aangaande hun sportieve of andere klubaktiviteiten.

WELKE VOORWAARDEN MOET JE VERVULLEN OM KAPITEIN TE WORDEN VAN EEN PLAATSELIJKE KUIFJE'S KLUB ?

1. — Lid zijn van de KUIFJE'S klub (of het worden), dus een KUIFJE's lidkaart en een KUIFJE's klubkenteken dragen.
2. — Ten minste VIER kameraden aanwerven die reeds lid zijn van de klub (of die het onmiddellijk kunnen worden) en die je erkennen als kapitein.
3. — Schrijven naar de KUIFJE's klubleider, Lombardstraat, 24, Brussel, om hem mede te delen dat je al de voorwaarden vervult die vereist zijn om klubkapitein te worden.
4. — Het formulier invullen dat je zult toegezonden krijgen. Na het terugzenden van dit behoorlijk ingevuld formulier, zul je officieel erkend worden als kapitein.

En nu, beste KUIFJE's vrienden, blijft er jullie niets anders meer over, dan het initiatief te nemen een nieuwe klub op te richten !
Ik verwacht veel inschrijvingen !

Word kapitein !

Kuifje

KNUTSELWERKJES

Alfons Wouters, van Schoten bij Antwerpen, dankte ons hartelijk voor de beste wensen die hij kreeg ter gelegenheid van zijn verjaardag. Dergelijke attenties onderhouden de goede vriendschap, nietwaar Alfons ?

Alfons vroeg ons eveneens naar knutselwerkjes, die hij in triplex zou kunnen uitvoeren. Ik heb me met professor Ricardo in verbinding gesteld, en hem naar dergelijke opdrachten gevraagd. Nog wat geduld, Alfons !

DE NIEUWE VOLKSWAGEN

Luc Deleu, van Duffel, wou graag enkele gegevens over de nieuwe Volkswagen 1956. Wij hebben je verzoek aan onze autoredacteur overgemaakt. In een van de volgende nummers zul je voldoening krijgen, Luc.

OPROEP

Coen Holtzappel, Cartesiusstraat, 267, Den Haag (Nederland), vraagt naar het juiste adres van *Archambault uit Canada.* Coen heeft van zijn Canadese vriend een mooie reeks postzegels gekregen, maar heeft het Canadese adres verloren. Hij zou het graag willen terug krijgen om een dankbrief te schrijven.

NERO

Alfred Couttenier, van Kortrijk, liet mij weten dat zijn meter overleden is, en dit overlijden heeft hem veel verdriet berokkend. Kuifje's deelneming, Alfred.

Ik heb onze medewerker Funcken gevraagd dokumentatie te verzamelen voor een tekenverhaal over keizer Nero. Ik wacht op zijn antwoord.

EEN NIEUWE MEDEWERKER

Johan Amys, van Knokke a/Zee, schrijft mij dat hij een goed tekenaar is, en tevens flink kan opstellen. Hij beloofde mij enkele staaltjes van zijn kunnen te bezorgen. Ik kijk met belangstelling uit naar je werk, Johan !

DE POSTBODE WORDT VERWACHT DOOR :

Gilbert Keymeulen, Diepestraat, 107, Aalst (Oost Vlaanderen) *zou graag willen korresponderen met een jongen van 14 tot 15 jaar in het Nederlands of in het Engels.*

Gerard van Veen, Sanatorium de Klokkenberg, Serie 31, H I Geldersweg, 81, Breda (Noord Brabant, Nederland), *schrijft mij dat hij vindt dat de tijd toch zo langzaam gaat, en hij als enig hobby postzegels verzamelt. Kuifjeslezers uit alle landen worden verzocht postzegels die zij in dubbel exemplaar bezitten en missen kunnen, op te sturen naar Gerard, die hen zeer dankbaar zal zijn, want zij zullen zijn eenzaamheid wat lichter maken.*

Jeanne van der Goten, Zilverberklaan, 251, Rijmenam, *zou graag willen korresponderen met een meisje van 15 à 16 jaar uit Duitsland of een ander vreemd land.*

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

KEN WIJ ONS BEST!

INTELLEKTUEEL

HET geval speelde zich onlangs af in de mess van een fabriek bij de koffie. Uit principe wordt er daar nooit over dienstonderwerpen gesproken. Het toeval bracht het gesprek van vier heren, een administratiechef en drie ingenieurs, op het onderwerp China. Een van de vier heren vroeg aan zijn kollega :

— Ken je Sjangai ?

— Ja, een beetje. Maar om eerlijk te zijn, moet ik je toch bekennen dat ik al wat ik over China weet in « Kuifje » heb gelezen.

Een ingenieur mompelde:

— Ha, in « De Blauwe Lotus » ?

— Inderdaad, zei de andere en vroeg aan zijn kollega, of hij het « boek » ook had gelezen.

Deze laatste antwoordde :

— Ik moet tot mijn groot spijt bekennen, dat mijn ontwikkeling nog niet zo ver reikt, want ik heb nog maar alleen « Het Gebroken Oor » gelezen, en dat verhaal speelt zich af in Zuid Amerika...

Deze geschiedenis is echt gebeurd en werd ons meegedeeld door dhr Ghuys, een trouw lezer uit Ukkel.

Lach met ons mee

VOOR WIE ?

Meester : Jan, hoeveel is 1+1?
Jan : Drie, mijnheer.
Meester : Domme jongen. Loop naar de apoteker om een potje verstand.
Jan : Moet ik zeggen dat het voor u is, mijnheer ?
Tonny Bron, van Wassenaar.

— Katharina, bedank Jefke voor het mooi geschenk ! Maar... is het niet jouw vader die ik zo haastig de straat zie oversteken, Jefke ?

DE TEST VAN DE WEEK :
KAN JE JE UIT DE SLAG TREKKEN ?

JE kunnen uit de slag trekken als het noodzakelijk is heeft eigenlijk niets te maken met plantrekkerij. Je uit de slag trekken betekent veeleer je aanpassen aan de omstandigheden. Tracht eerlijk te antwoorden op onderstaande vragen. JA = 3 punten; NEEN = 0 punten.

1. Kan je een cirkel trekken zonder passer ? ....
2. Kan je gedroogde bloemen in een vaas steken (dus zonder water) zonder dat deze kantelt ? ....
3. Als je geen kleefstof hebt om iets terstond te repareren, denk je er dan aan een ei te gebruiken ? ....
4. Ben je in staat een mes te wetten ? ....
5. Ken je ten minste twee metoden om een kaars vast in een kandelaar te plaatsen die te groot is ? ....
6. Weet je hoe men in de winter zolen en een borstlap kan vervaardigen zonder stof, en die je toch warm houden ? ....
7. Ken je een middeltje om een schilderij recht te hangen zonder de nagel te verplaatsen ? ....
8. Een kast waarvan je de sleutel bent verloren gaat voortdurend open. Weet je hoe je daaraan kan verhelpen ? ....
9. Kan je in een handomdraai een nagel in een muur kloppen die afblot ? ....
10. Je bent tijdens het week-end alleen thuis. Kan je zelf je potje koken ? ....
11. Je brilmontuur is stuk. Kan je het repareren ? ....
12. Weet je hoe je een tent in zandgrond kan vastplanten als er 'n hevige wind is ? ....
13. Durf je alleen een lange reis ondernemen ? ....
14. Zou je je uit de slag kunnen trekken wanneer je alleen in een vreemd land staat, en de taal van dit land niet kent ? ....
15. Indien je de lapmiddeltjes, waarop we hier zinspeelden niet kent, maar over andere trucjes beschikt, mag je drie punten tellen voor ieder middel van eigen vinding, dat een van de onzen moet vervangen ....

Totaal ....

VOOR ONZE SLIMMERDS

Is het mogelijk deze tekening te maken in één trek, zonder je potlood op te heffen en zonder tweemaal over dezelfde lijn te gaan ?

Ja, het is mogelijk, maar moeilijk. Zoek en je zult vinden !

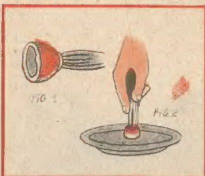
JE VINDT DE ANTWOORDEN OP DE TEST OP BLADZIJDE 31

HET RADIJSJE EN HET BORD

HET lijkt een dwaas idee een bord te willen opheffen met een radijsje !

En nochtans is dat heel goed te doen. Neen, je legt het radijsje natuurlijk niet op het bord, maar je snijdt het doormidden. De helft waaraan het groen vastzit, hol je heel voorzichtig uit met een pennemes. Zet het radijsje nu in het midden van het bord, druk stevig op de randen en trek het groen omhoog. Het is door de luchtdruk dat je het bord nu zo makkelijk mee omhoog trekt, alsof het aan het radijsje was vastgesmeed.

Is dat geen fijn trucje ?...

VOORZICHTIG

— Ik ben gisteren naar de dokter geweest omdat ik aan geheugenverlies lijd.

— En welk medicijn heeft hij je voorgeschreven.

— Hm... op voorhand te betalen.

ZIJN UUR NIET

— Kom, Juultje, het uur is aangebroken waarop alle brave kinderen moeten gaan slapen.

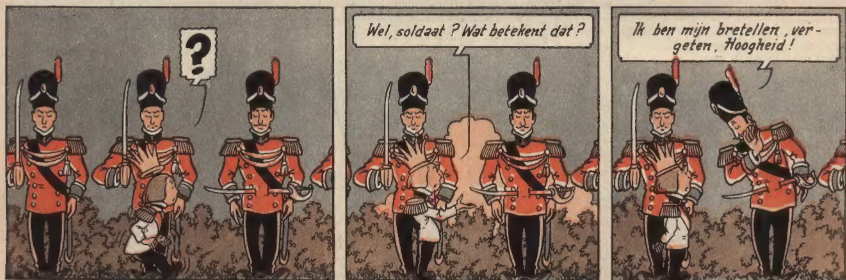
— Ja, maar... Ik ben vandaag toch stout geweest, hé, moeder ?

TE LAAT

—Jantje, hoe komt het dat je te laat zijt ?

— Meester, zei Jantje, toen ik in de omgeving van de school kwam stond daar een verkeersbord met de vermelding : « Pas op, school ! Vertragen ! » Ik ben dus trager beginnen te stappen.
(Marcel de Meuter, Jette.)

DOOR WILLY VANDERSTEEN

DE AVONTUREN VAN DAN COOPER

DE MEESTER VAN DE ZON

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

Luitenant Garcia haalde Dan af in Rio, en bracht hem met zijn vliegtuig naar Goyaz. Als zij de basis bereiken, verneemt Garcia een nieuws waarvan hij diep onder indruk is...

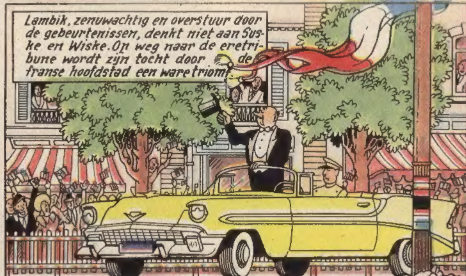
(Wordt voortgezet.)

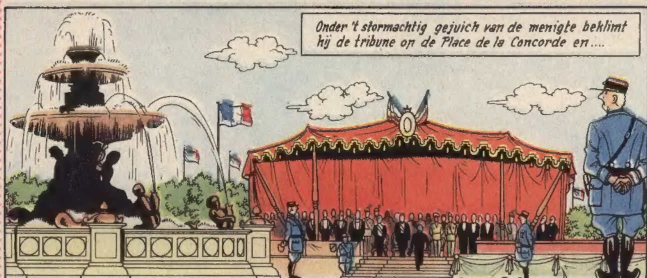
De GEZANTEN VAN MARS

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

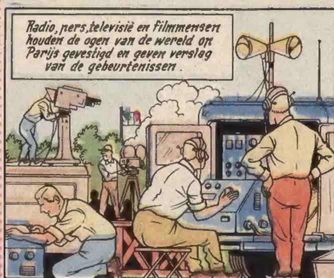
Suske en Wiske hebben twee verdachten opgemerkt nabij de tribune, opgesteld voor de ontvangst van de Marsbewoners. De verdachten leggen een bom onder de tribune en nemen onze twee vrienden gevangen...

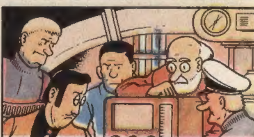

EXCLUSIVITEIT VOOR « KUIFJE »

Hallo Hallo: hier LUC VARENNE !...

IS DE T.V. LEEFBAAR ZONDER DE SPORT?

DE laatste tijd spreekt men veel over de televisie en, wanneer men zulks doet, geloof ik vast dat dit alleen te wijten is aan de sport. De sport stelt namelijk aan de televisie heel wat problemen. Deze problemen verwekken zoveel herrie dat men bijna van een kleine revolutie zou kunnen spreken. Ik wil jullie daarover vandaag een en ander vertellen, niet aan de hand van beelden, maar met voorbeelden. Mijn kleine en grote vrienden, die een televisietoestel hebben, willen mij misschien hun mening kenbaar maken.

TELEVISIE OF RADIO ?

ZAL de televisie de radio helemaal overvleugelen en de radioreporters het zwijgen opleggen? Deze vraag werd mij reeds dikwijls gesteld en ze beantwoorden is niet zo makkelijk. De telekijkers worden in vergelijking met de luisteraars aan de radio, wel verwend! Deze laatsten hebben hun oren om te luisteren en hun fantasie die het beeld vervangt. Ik ben er nochtans heilig van overtuigd dat de radio voor zekere takken van de sport véél beter is dan de televisie, zo b.v. voor een voetbalmatch. De beelden, opgevangen door de camera's en op het scherm geprojecteerd geven inderdaad heel vaak maar een flauw idee van de match. Bovendien mag men niet vergeten dat men op het televisiescherm slechts heel zelden het voetbalveld in heel zijn lengte ziet. Men heeft slechts een gezicht op een of twee spelers, en niet op het geheel.

Voor tennis en boks daarentegen is de televisie uitstekend. Hier ziet men thuis aan zijn televisietoestel zelfs beter dan de toeschouwers in de zaal. Het is om deze reden dat de radio dikwijls toegelaten wordt en de televisie niet, en dat is begrijpelijk. De televisie zal de radio dus niet zo vlug het zwijgen opleggen.

Voor de Ronde van Frankrijk b.v. heeft de televisie nog niet de toelating gekregen om rechtstreeks uit te zenden. Pas na het einde van de rit, omstreeks 20 uur, konden de beelden uitgezonden worden en op dit ogenblik kenden alle sportliefhebbers toch reeds van de radio het verloop en de uitslag van de betwiste rit. Dat is net hetzelfde wanneer men een voetbalmatch ziet, nadat men reeds de reportage heeft beluisterd en het resultaat kent. Opgewarmde kost dus!

DE T.V. DOET DE ONTVANGSTEN DALEN !

DE sportfederaties geven de televisie niet altijd de toelating kamera's op het sportveld op te stellen, omdat dit hun ontvangsten doet dalen. Inderdaad, wie thuis rustig naar het scherm kan kijken, loopt niet altijd naar het sportveld. Men zegt, dat de televisie de sport nodig heeft om te leven en daar ben ik innig van overtuigd. Is het niet de voetbalmatch België-Engeland in juni 1954 te Bazel betwist, en die geteleviseerd en tegelijkertijd door de radio werd opgenomen, welke de televisie in ons land deed ingang vinden. Inderdaad, na de match was het publiek geïnteresseerd in de televisie en langs alle zijden werd aangedrongen om vele internationale sportgebeurtenissen uit te zenden.

Ik deed voor de Belgische T.V. de reportage van de voetbalmatch Hongarije-Duitsland. Het sukses van de Eurovisie viel samen met het einde van het voetbalseizoen bij ons. Van zodra echter het kampioenschap opnieuw werd betwist, kreeg de televisie geen toelating meer rechtstreeks uit te zenden. Deze maatregel is misschien betreurenswaardig, maar volledig gerechtvaardigd. Men moet trouwens ook toegeven dat de televisie de sport meer nodig heeft, dan de sport de televisie.

In Amerika is de televisie zo rijk dat ze, wanneer ze een wedstrijd rechtstreeks uitzendt, meteen de hele zaal kan afkopen. In november jl. werd de boksmatch Loi-Ferrer te Milaan betwist. Men verwachtte 15.000 bezoekers. De zaal was bijna uitverkocht toen men aankondigde dat de televisie deze match rechstreeks zou uitzenden. De mensen wilden dat men hun toegangskaarten terugbetaalde. Ze konden de match nu immers beter volgen op de hoek van de straat dan in de zaal!...

★

ALS DE SUPPORTERS THUIS BLIJVEN

MAAR zelfs als de televisie iedere stoel in de zaal of iedere plaats op het sportterrein opkoopt, is de sport daarmee niet gediend. Inderdaad, waar blijft de propaganda als de supporters thuis blijven? Vraag maar eens aan de toneelspelers of zij voor een lege zaal zo goed spelen als voor een volle. Hoe wil je dat atleten, boksers, voetbalspelers hun beste beentje voorzetten, wanneer ze niet geholpen en aangemoedigd worden door de geestdriftige sportliefhebbers. Aan enkele biljetjes van duizend zonder ziel hebben zij toch niets! Weet je waarom er in vele herbergen een televisietoestel staat? Omdat de cafébazen hopen volk te trekken op het ogenblik dat de sportmanifestaties zullen uitgezonden worden! In Milaan b.v. huurde men plaatsen in de café's om deze of gene match op het televisiescherm te kunnen zien! Natuurlijk nemen de sportfederaties daarmee geen genoegen. Wie zou het hen kwalijk nemen?

★

DE SPORT IS NIET LEEFBAAR ZONDER GELD

DE televisie en de ontvangsten van de sportfederaties gaan dus niet goed samen. Vermits de sport niet meer leefbaar is zonder ontvangsten, weren zij heel dikwijls de televisie. Aan dit probleem is waarschijnlijk geen mouw te passen, ten ware men de ontvangsten niet meer nodig had.

GOED NIEUWS, VRIENDEN !

Volgende week publiceert Kuifje de resultaten van onze grote prijsvraag.

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

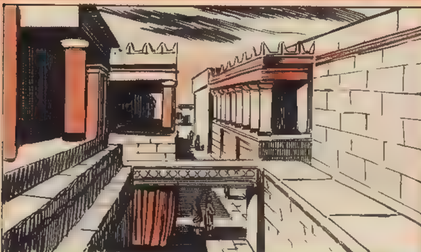
HUN RIJKDOM LAG OP ZEE

DE volkeren die aan de rand van de zee wonen, bezitten de mogelijkheid machtig en rijk te worden. Immers, wanneer zij meester kunnen worden van de zee staan veel havens met koopwaar voor hen open. Maar niet de eerste de beste wordt een goed zeeman! De Romeinen bv. zijn nooit goede zeelui geweest. De Vikingers en de Foeniciers waren heer en meester op zee. Zij voeren onverschrokken de zeeën af, dreven handel met alle volkeren die langs de kust woonden en verkenden een goed deel van de wereld.

3. — CARTAGO WORDT GEBOUWD

ZIJ verkenden Sardinië, zeilden naar de Balearen en nestelden zich overal op de kusten van Noord Afrika. Zij waren het die een van de machtigste steden ter wereld bouwden: Cartago. Ze waagden zich zelfs verder dan de « Zuilen van Hercules », zo werd de straat van Gibraltar vroeger genoemd. Zij stichtten Cadix in Spanje, voeren langsheen de kust van Afrika en kwamen ook naar het noorden

1. — OP EEN EILAND ONTSTOND EEN KEIZERRIJK

HET Kretensisch-Mykeense keizerrijk, ook wel het Aegeische keizerrijk genoemd, had als centrum het eiland Kreta, nu zowat 40 eeuwen geleden. Het werd gesticht door een volk van zeelui dat men zeer slecht kent. Men weet echter dat zij mooie steden bouwden en dat Knossos, hun hoofdstad, wondermooi was. Minos, hun koning, bezat een geweldig groot paleis. De inwoners van Kreta hadden veel handelsnederzettingen en waren zeer rijk.

4. — ALS HANDELAAR GEBOREN

DE Foeniciers waren zeer verstandige lui en werkelijk als handelaars in de wieg gelegd. Alles wat hen bezig hield was kopen en verkopen. Steeds wisten zij hun mooi aardewerk, hun purperen stoffen en hun glas aan de man te brengen. Zo kwam men zelfs op het idee fabrieken te stichten, jawel, niets minder of niets meer! De produkten werden hier aan de lopende band gemaakt, natuurlijk niet door machines, alles was handarbeid, en konden aldus goedkoper op de markt gebracht worden. Om het handeldrijven te vergemakkelijken creëerden zij een alfabet van 22 letters en wisten met weinig woorden alles te zeggen wat noodzakelijk was.

2. — DE FOENICIERS BEREISDEN DE ZEE

OVER de Foeniciers heb je natuurlijk al gehoord. Van hun land zelf spreekt men bijna nooit, maar wel over de lange tochten die zij ondernamen op zee, en over hun steden Sidon en Tyrus. Deze laatste kende haar bloei van de X^e tot de IXe eeuw voor Christus. Tyrus is een stad, die net als Venetië, in het water staat. Eens het grootste handelscentrum ter wereld, thans nog slechts een onbeduidend plekje, dat Sur heet. De zeelui van Tyrus waren dapper en onverschrokken. Zij vestigden zich op Cyprus en Rhodes, in Sicilië, waar zij Palermo bouwden.

5. — OM DE GODEN TEVREDEN TE STELLEN

HET hoeft ons niet te verwonderen dat de Foeniciers de orkanen het sterkst vreesden. Hun rijk lag immers op zee en daar was niemand hen de baas, behalve de storm. Het waren de goden van de zee en van de stormen die dan ook het diepst werden vereerd. De god van de zee, een geweldig hoog beeld waarin een vuurhaard was ingebouwd, ontving de offers.

(Wordt voortgezet)

DE AVONTUREN VAN ALEX

TEKST EN TEKENINGEN

DE TIARA VAN ORIBAL

VAN JACQUES MARTIN

Op het ogenblik dat Oribal zijn verhaal be- eindigt, komt er iemand opdagen.

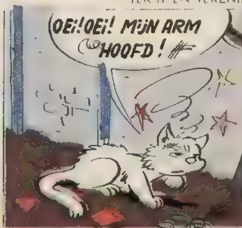
De avonturen van Alex boeien je, maar heb je reeds « Het Sein staat op Rood » gelezen?

DE AVONTUREN VAN CHLOROPHYL

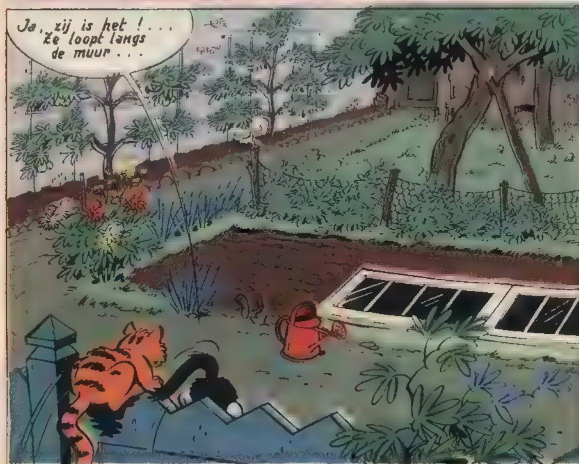
GEEN SALAMI VOOR PHILOMEEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

(Wordt voortgezet.)

DE GREAT EASTERN

HET SCHIP DAT DE DOOD MEEVOERT, BRENGT ONGELUK, zeggen de Engelse zeelui en de « Great Eastern » bracht ongeluk. Dat dit schip de dood meevoerde, bleef echter een geheim tot men het, na een bewogen bestaan van dertig jaar, aftakelde en in de dubbele bodem twee geraamten aantrof. Het waren waarschijnlijk de resten van arbeiders die tijdens de bouw van de reus de dood vonden. De « Great Eastern » versleet negen kapiteins, heeft de dood van talrijke leden van de bemanning op z'n geweten en het vroegtijdig overlijden van zijn construkteur, Isambard Kingdom Brunel. De ongelukkige reus was het mikpunt van alle spotlust, een zeer dankbaar onderwerp voor spotprenten en litografiën. En nochtans haalde die monsterachtige « Great Eastern », nu zo wat honderd jaar geleden, het snelheidsrecord.

AL WIE DAAR ZEGT DE REUS DIE KOMT !

DE « Great Eastern » was een monster voor z'n tijd, 1850-1889, thans zijn er grotere schepen. Bovendien werd dit schip aangedreven door stoom en de stoommachines waren toen nog een zeer wonder iets. Het eerste stoomschip in Europa dateert slechts van 1812; de nieuwe drijfkracht stond dus nog in haar kinderschoenen, men geloofde er zelfs nog niet helemaal aan. Vandaar stammen dan ook een deel van de legenden, van de geheimzinnigheden, welke om het schip werden geweven.

De reus werd gebouwd volgens de plannen van ingenieur Brunel, een man die niet meer aan zijn proefstuk was en reeds tunnels, hangbruggen en twee grote schepen had gebouwd, de « Great Britain » en de « Great Western ». De ingenieur, die op 9 april 1806 te Portsmouth werd geboren, was zijn tijd ver vooruit en dat bekwam hem meestal slecht. Al zijn plannen hadden, voor die tijd, iets fantastisch en hij moest gewoonlijk hemel en aarde bewegen om ze te kunnen verwerkelijken. De « Great Britain » was de éérste transatlantieker in ijzer en de eerste die een schroef kreeg (en geen scheprad), waterdichte beschotten, hydrodynamische lijnen.

De « Great Western » was eveneens een stoomboot, bestemd om regelmatige diensten tussen Bristol en New York te verzekeren. Toen meende Brunel dat hij ervaring genoeg had om met de bouw van de oceaanreus « Great Eastern » te beginnen. Geen mens die geloofde in die reus en niemand die geld wou schieten. Eindelijk had de ingenieur dan toch enkele duizenden Pond bij elkaar gekregen en begon.

DE « GREAT EASTERN » LOOPT ZIJWAARTS VAN STAPEL

DE reus was 200 m lang en 36 m breed, bezát zes masten, vijf schoorstenen, twee schepraderen met een diameter van 17,50 m, een 36 ton zware schroef met een diameter van 7,20 m (de grootste ter wereld) die bewogen werd door 8.000 PK. Vermits er masten waren, kan je raden dat er, naast stoommachines, dus ook zeilen kónden gehesen worden om het schip de gewenste snelheid te geven. De reus had een dubbele romp, gemonteerd met 30.000 stukken plaatijzer. Niet minder dan twee duizend werklieden waren bij de bouw, die drie jaar in beslag nam, betrokken. In november 1857 zou de « Great Eastern » worden te water gelaten en er stond een massa volk langsheen de Theems. Koningin Victoria had de hertogin van Newcastle opgedragen het schip in haar naam te dopen. De hertogin, vergezeld door de prins van Wales, wierp de champagnefles die aan een touw hing tegen het schip De fles sloeg tegen de ijzeren scheepswand, maar brak niet. De hertogin

probeerde het een tweede keer en was gelukkiger : al de hoge omes naast haar kregen een sproeiregen van champagne in het gelaat. Een muziekkapel speelde het « God save the King » en de boot, die nu normaal had moeten in het water glijden, roerde niet. De reus weigerde doodgewoon z'n kiel nat te maken ! Men probeerde het met sleepboten en met hydraulische rammen, er vielen vijf doden, maar... de reus schoof slechts enkele centimeter vooruit. Het duurde drie maanden voor de « Great Eastern » zich gewonnen gaf en zijwaarts van stapel liep. Het plan van de boot was er, maar de middelen en de nodige technische kennis ontbraken om zo'n reus behoorlijk te bouwen.

SLECHTS VIJF EN DERTIG BETALENDE PASSAGIERS AAN BOORD

IN september van het jaar 1859 deed de « Great Eastern » zijn maidentrip. De reis, die een triomf had moeten worden, verliep tragisch, want een schoorsteen ontplofte en vijf matrozen vonden hierbij de dood. Geen enkel ander schip uit die tijd zou deze ontploffing hebben overleefd, maar de reus was ijzersterk en slaagde er in de thuishaven te bereiken. Brunel, die ziek was en de éérste reis van zijn boot niet had meegemaakt, stierf toen hij het tragisch nieuws vernam. Kapitein Harrison, eerste gezagvoerder van de « Great Eastern » verdronk en de spotters en ongeluksprofeten kraaiden viktorie.

Toch waren er mensen te vinden die geld hadden om de reus te laten opkalfateren en in juni 1860 werd de grote tocht over de Atlantische Oceaan gewaagd. Er was plaats voor 4.000 passagiers, doch slechts vijf en dertig betalende reizigers hadden lust hun leven te wagen. Geen winstgevende zaak als men bedenkt dat de bemanning uit 418 koppen bestond !

SNELHEIDSREKORD EN ENTOESIAST ONTHAAL TE NEW YORK

TEGEN alle verwachtingen in gedroeg de reus zich goed tijdens de overtocht en liep na vijftien dagen de haven van New York binnen. Dat was een snelheidsrekord en heel de stad was op de been om de reus te zien. De geestdrift van de New Yorkers was onbeschrijfelijk. In massa stroomden ze naar de kaden, klommen op daken en torens om toch maar een glimp van de « Great Eastern » op te vangen. Vele mensen werden onder de voet gelopen, anderen stortten in het water en verdronken...

In een maand tijd kreeg de reus 143.764 nieuwsgierige bezoekers aan dek. Twee maanden later ving hij de thuisreis aan, maar indien je veronderstelt dat alle kajuiten ditmaal stellig bezet waren, ben je mis ! De oceaanreus moest zich met een honderdtal passagiers tevreden stellen. Alhoewel de overvaart niet zonder ernstige moeilijkheden verliep, deed de « Great Eastern » er slechts negen dagen en vier uren over. Dat maakte sensatie.

DE GROOTSTE STORM VOOR HET GROOTSTE SCHIP

OP 1 mei 1861 verliet de « Great Eastern » Groot-Brittannië voor een nieuwe reis naar Amerika. Vier dagen verliep alles goed, toen brak er een heftige storm los. Torenhoge golven stortten op de reus neer, de beschotten kraakten, het dek kreunde, het vaatwerk vloog uit de kasten en brak aan scherven Maar de reus hield stand. Hij kwam terug naar Engeland met 5.000 ton graan en 149 passagiers.

Voor z'n derde reis naar Amerika, nam hij 2.114 militairen mee (de Secessieoorlog was uitgebroken), 473 vrouwen en kinderen en 122 paarden en vestigde een nieuw wereldrekord: acht dagen en zes uren.

Toegejuichd door een duizendkoppige menigte, liep hij op 10 september 1861 de haven van Liverpool uit voor een nieuwe reis met 400 passagiers en die reis werd een nachtmerrie. Het was of al de krachten van de natuur hadden samengespannen tegen de reus, want hij kreeg de grootste storm van de eeuw te verduren. Zelfs de stevigste zeerob kon zich niet meer staande houden, de schepraderen werden afgerukt, het roer gebroken. Meubels vielen op de grond, glas- en vaatwerk stortte neer. Tientallen passagiers en matrozen werden gewond. De reus danste als een notedopje, maar hield stand. Na drie dagen bedaarde de zee, men repareerde het roer zo goed en zo slecht het ging en bereikte Queenstown.

Nadien deed de oceaanreus nog een reis, waarbij hij op een klip te pletter liep. De romp scheurde en eens te meer moesten de administrateurs, die reeds diep in de schuld staken en het ene proces na het andere op de nek kregen, in hun zak schieten...

DE EERSTE TRANSATLANTISCHE KABEL

AfgedanKt als passagiersschip, gebruikte men de « Great Eastern » in 1865 om de eerste transatlantische kabel te leggen tussen Ierland en New Foundland. Alhoewel niet alles van een leien dakje liep, was de reus toch geschikt voor dit werk. In 1867 huurde Napoleon III de « Great Eastern » om de rijke Amerikanen, die de Wereldtentoonstelling te Parijs wilden bezoeken, over te brengen. Het was een fiasko. De « Great Eastern » werd nu definitief kabelschip. Niet voor lang echter, want in 1874 liep er een schip van stapel dat speciaal gebouwd en uitgerust was om dit soort werk op te knappen. Daarmee had de reus afgedaan. Was er dan niets meer met hem aan te vangen ? Toch wel ! Tijdens een grote tentoonstelling te Liverpool gehouden, diende hij als warenhuis en als oord voor populaire vermakelijkheden. Ten slotte werd de « Great Eastern » in 1889 voor 16.000 pond verkocht en afgebroken.

Pas in 1909 slaagde de « Lusitania » er in het rekord van de « Great Eastern » te verbeteren.

DE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZAAK ZONNEBLOEM

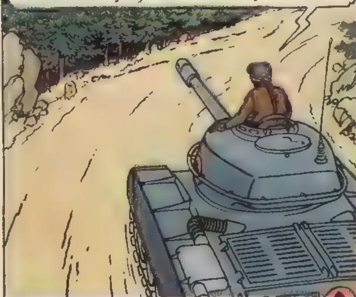
DOOR HERGÉ

KORTE INHOUD

KUIFJE en Haddock zijn er in geslaagd Zonnebloem uit de gevangenis te bevrijden. Ze moeten nu echter Bordurië nog kunnen verlaten. De ontsnapping werd reeds gesignaleerd, en alle wegen worden bewaakt door het leger en de gendarmerie. Kuifje neemt de bocht te vlug. Zijn wagen slipt en komt tegen een boom terecht. Borduurse soldaten, getuigen van het ongeluk, komen toegelopen om te kijken of er nog overlevenden zijn...

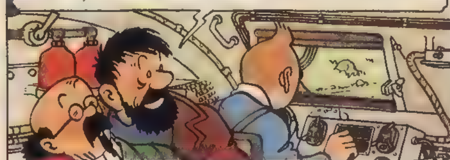

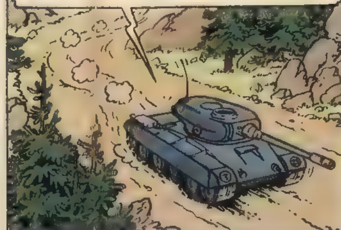

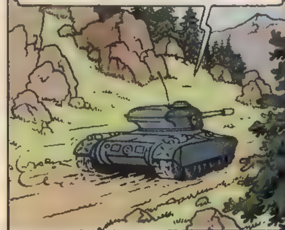

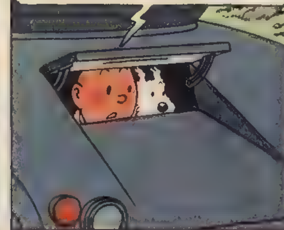

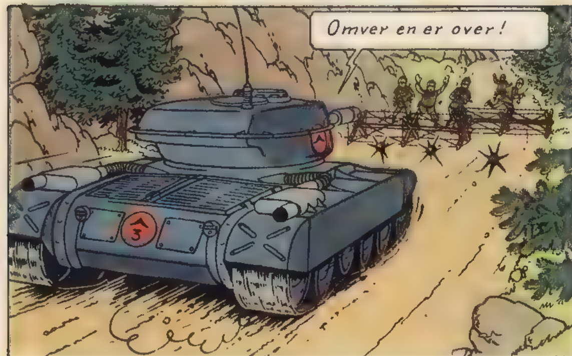

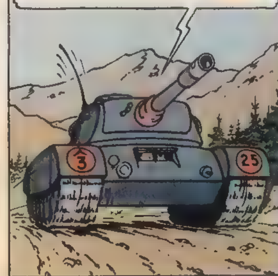

Wat?... Wat zeg je?... Een pantserwagen... Ze hebben een pantserwagen gestolen?... Doe hem in de lucht springen!... Schiet hem in brand!... Doe hem...

(Wordt voortgezet.)

OORLOG IN DE FAR-WEST

EENS leefden de Roodhuiden vrij en gelukkig op de prairies van het noorden, het midden en het westen van Amerika. Ze waren er heer en meester en niemand betwistte er hun eigendomsrecht. De Indianen waren moedig, eerlijk en hadden een grote eerbied voor de natuurlijke rijkdommen van hun land. In het begin van de vorige eeuw kwam de Blanke en met hem de zucht naar land, naar goud en naar macht. Met hem kwamen ook de geweren. Om de Blanke van zijn grond te houden, had de Indiaan alleen zijn moed en zijn vrijheidsliefde. Er begon een strijd die eindigde met de dood van de Roodhuiden...

DE INDIAAN EN DE BISON

DE Roodhuiden waren nomaden en men meent dat zij van uit Azië naar Amerika kwamen Zij waren verdeeld in stammen en iedere stam in families of clans. Opmerkelijk voor hun beschaving was de hoge ontwikkeling van de textieltechniek en de totale afwezigheid van het wiel. In die tijd trokken er miljoenen bisons over de prairie en deze bisons waren vergroeid met het leven, met het bestaan zelf van de Indianen. De bisons immers leverden de Indianen niet alleen het noodzakelijke voedsel, maar ook tenten, schoeisel, kleren, prauwen en alle gebruiksartikelen De Roodhuiden trokken alleen op jacht, wanneer d.t nodig was en nooit doodden ze méér dieren dan ze er gebruiken konden Zij wisten te goed dat de bisons hun énige rijkdom waren en méér zelfs : zonder bisons waren ze in hun bestaan zelf bedreigd. Zij waren heel en al afhankelijk van de bisonkudden. Je moet dit goed in je bolleke prenten om de woede van de Indianen te begrijpen als de Blanken kwamen om de bisons te slachten uit louter vernielzucht of uit liefhebberij...

ZE WAREN EERLIJK EN GASTVRIJ

ZE waren eerlijk als goud en zeer gastvrij. Iedere gast, al was het zijn ergste vijand, was voor de Indiaan heilig. Hij had maar één woord en brak het nooit. Hij was zeer dapper. Het was zijn ideaal al strijdend te sterven Hij kende geen angst voor de dood, want hij zou nadier immers opgenomen worden in de eeuwige jachtvelden. Het is algemeen bekend dat hij met een plechtige, ingetogen zang afscheid nam van het leven.

Het is waar dat de Indianen vooraleer ze tegen de Blanken moesten strijden, af en toe onder elkaar haarkepluk deden Ze waren opgetogen als ze hun krachten met de vijand konden meten, maar ze eerbiedigden steeds de **niet** strijdende vijand

WIE VERDIENDE HIER DE NAAM BARBAAR ?

MET de geschiedenis wordt heel dikwijls een loopje genomen en als men sommige verhalen leest over de strijd tussen Indianen en Blanken, kan men haast menen dat deze laatsten grote helden zijn geweest ! De werkelijkheid is heel anders. In de geschiedenis van onze beschaving is deze strijd een zwarte bladzijde en is er geen enkele reden om hoog van de toren te blazen. Integendeel ! De Blanken verjoegen de Indianen van hun vruchtbare gronden en dreven hen steeds verder de woestijn in, bovendien hielden ze een geweldige slachting onder de bisonkudden. Zij begrepen niets van de zeden en de gewoonten van de mensen van dit land en gaven zich niet de moeite hen te verstaan. De Blanken eisten land en rijkdom en de Indianen hadden niet beter te doen dan te verdwijnen... De Indianen weigerden. Wat zouden wij in hun plaats hebben gedaan ? Ongetwijfeld hetzelfde Toen begon de lange, medogenloze strijd. In deze strijd mag men de naam « Barbaar », die men zo graag te pas en te onpas gebruikt, op de rug van de Blanken hechten Jammer genoeg !

ROODHUIDEN EN BLEEKGEZICHTEN VOCHTEN EEN HALVE EEUW

HET was een wrede en hardnekkige strijd. De Roodhuid was dapper, maar het Bleekgezicht had vuurwapens en het was daarom dat deze laatste ten slotte toch de overhand haalde. Tegen minder hardnekkige, tegen minder sluwe en minder dappere krijgers zou de strijd natuurlijk geen vijftig jaar hebben geduurd, zoals thans het geval was. Eerst hadden de Roodhuiden slechts hun bogen en pijlen, hun lansen en strijdbijlen, later hanteerden ze geweer en revolver als gedrilde scherpschutters. Dit belette hen echter niet ook nog de scalpendans uit te voeren! De Indianen hingen de scalp van hun overwonnen vijand aan hun gordel of aan hun tent. Wie geen scalpen mee naar huis kon brengen was maar een melkbaard!

De Indianen waren volleerde ruiters, ze waren als vergroeid met hun paard en haalden er heel wat kunststukjes mee uit. Het departement van oorlog van de Verenigde Staten moest toegeven, dat er voor één Indiaan vijf en twintig Blanken sneuvelden. Een hoogtepunt uit die lange, bittere oorlog was de slag van Little Big Horn in 1876. De Amerikaanse troepen onder het bevel van generaal Custer werden er in de pan gehakt door de krijgers van Sitting Bull. Op het einde van de slag, weerde Custer zich nog alleen op een hoop lijken... De Indianen hadden eerbied voor zoveel moed en hardnekkigheid en scalpeerden Custer niet.

EEN HISTORISCH DUEL

HET was tijdens de oorlog tegen de Roodhuiden, in het jaar 1876, dat generaal Carr het bevel kreeg met zijn troepen tegen de Cheyennes, die onder de leiding stonden van Yellow Hand, op te trekken. Carr liet zich vergezellen door een verkenner, welke in die tijd van zich deed spreken. Hij heette William Cody, maar de Indianen hadden hem de bijnaam Buffalo Bill gegeven. Op een bepaald ogenblik stonden de Cheyennes en het ruiterij corps van generaal Carr tegenover elkaar. Toen Buffalo Bill de tuchtvolle scharen krijgers van Yellow Hand zag, had hij een idee. Hij vroeg of hij met de chef van de Roodhuiden mocht duelleren. Yellow Hand aanvaardde de strijd. De twee tegenstanders stapten van hun paard en liepen elkaar tegemoet. Toen begon er een hardnekkige en bloedige strijd. Aan de ene kant de Roodhuid, met een edel, scherp getekend profiel en de mooie arendspluimen op het hoofd; aan de andere kant een Blanke met lang, zwart haar.

Een hele tijd was de strijd onbeslist. Plotseling gilden alle toeschouwers verschrikt : Buffalo Bill had zijn vijand dodelijk gewond en Yellow Hand was neergevallen. Zonder een ogenblik te aarzelen greep Buffalo Bill zijn mes en scalpeerde Yellow Hand.

Talrijke Amerikanen wendden het hoofd af uit walg en verontwaardiging. Waarom scalpeerde Buffalo Bill zijn vijand, die toch overwonnen en stervend was? Omdat de Indianen zich pas overwonnen voelen, wanneer de vijand hun haar heeft genomen.

Misschien had het toch wel anders gekund...

DE LEEUWEN WORDEN GEKOOID

MEN zegt dat de Indianen van nature wreed zijn, maar dat is helemaal niet waar. Als ze tijdens die oorlog tussen Rood en Blank alle vreemdelingen voor goed onschadelijk maakten, was dit slechts omdat men hen tot het uiterste gedreven had en zij geen ander middel meer hadden om hun land en meteen hun leven te redden. Het einde van de lange strijd kent iedereen. De Amerikanen slaagden er in steeds meer en beter uitgeruste troepen op de been te brengen, de weerstand van de Indianen verzwakte en ten slotte moesten ze zich gewonnen geven.

Er kwam vrede in de Far West. Het land was nu van de Blanken en de Indianen werden teruggedreven in reservaten, waar ze zich waarschijnlijk hebben gevoeld als gekooide leeuwen. Met het verlies van hun prairies hadden de Indianen hun onafhankelijk bestaan en meteen ook hun levenslust, hun levensmoed verloren. De moderne wereld, zoals wij die hebben georganiseerd, liet hen ijskoud. Ze konden er zich niet aan wennen, dat alles was hen vreemd en vijandig. Al zijn de Indianen van Noord-Amerika dan ook niet helemaal uitgestorven, toch is hun bestaan niet te vergelijken met wat het vroeger eens was.

DE WITTE RUITER

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Met de Tartaren smeedt Otto een komplot tegen Godfried van Hogenbempt. Johan bereikt intussen ongedeerd de oever .

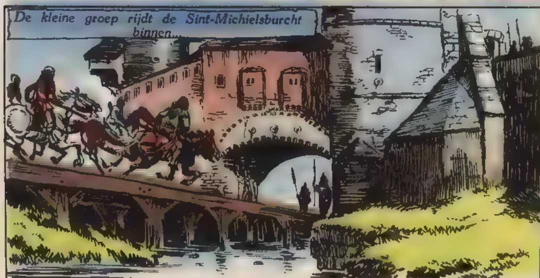

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE VIER WOESTIJNRATTEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

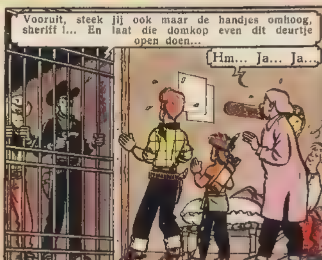
De twee bandieten, opgesloten te Wood City, slaagden er niet in te ontsnappen, maar zij hebben hun laatste woord nog niet gesproken...

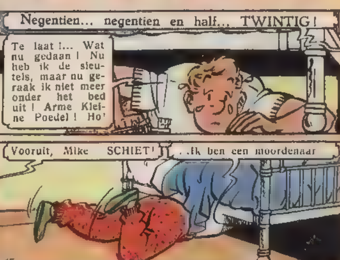

DE WANDELENDE PERISCOOP

Zij heeft de oren van een os...

De hals... nou ja, de giraffe heeft de hals van de giraffe!

De huid van een panter...

Het lijf van een paard...

De poten van een antiloop...

De giraffen worden in twee grote families ingedeeld : deze van Zuid Afrika of de giraffen van de Kaap deze van het noorden of de Nubische giraffen. Deze van het noorden zijn donkerder en de vlekken op hun huid zijn regelmatiger, bijna geometrisch De giraffe leeft in kudden van zeven tot veertig stuks en woont op de uitgestrekte grasvlakten Ze eet dolgraag de bladeren van de acacia De giraffe houdt het hoogterekord onder de levende zoogdieren en vormt eigenlijk de rest van een lang verdwenen dierenwereld Haar mooie huid versmelt heel goed met de omgeving Wanneer men haar van in de verte op de vlakte ziet staan denkt men dat het een mast is! De giraffe heeft een zacht karakter en doet niemand kwaad.

Karakteristiek voor de giraffe is natuurlijk haar lange hals, die op en neer deint als ze loopt. Naast een lange hals heeft ze ook een lange tong, die zwart en rekbaar is zodat ze het loof van hoge bomen kan eten

Haar ogen zijn groot, zeer beweeglijk en uitdrukkingsvol. Zij heeft een zeer scherp gezicht en ontdekt op ongelooflijke afstanden iedere verdachte beweging Daarom kan men haar best de wandelende periskoop noemen Haar reukzin is sterk ontwikkelt, net als haar gehoor Haar horens zijn niet meer dan twee afgeronde stompjes

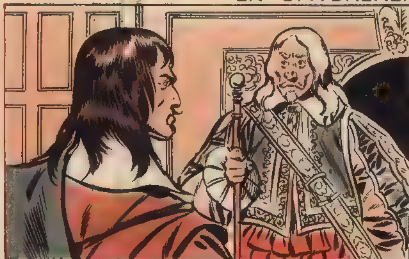
Mama giraffe verzorgt haar baby met veel tederheid. Bij haar geboorte is de giraffe reeds 1m50 lang, volwassen bereikt ze 5 à 6 m en weegt 1.000 kilo. Je meent wellicht dat de hals van de giraffe een groot aantal wervels telt, maar er zijn er slechts zeven. Die hals heeft echter geweldig ontwikkelde aderen en spierenstelsel.

Daar de giraffe veel vocht opneemt als ze verse bladeren graast, hoeft ze niet dikwijls naar een drinkplaats te lopen. De huid van de giraffe is prachtig, en dat is haar ongeluk, want de inboorlingen zijn er zeer op gesteld. Ze maken er schilden en riemen uit. Ook het vlees van de giraffe wordt gegeten.

DE 3 MUSKETIERS

ER ONTBREKEN TWEE GESPEN

(85) VIER uur nadat hij te Dover was ontscheept, kwam d'Artagnan in de Britse hoofdstad toe. Daar hij geen woord Engels kende, vond hij niets beter dan de naam Buckingham op een stukje papier te schrijven en met gebaren te vragen waar die woonde. Gelukkig was de hertog in Londen zo bekend als de koning zelf. Iedereen wou onze Gascogner begeleiden, en zo kwam het dat hij het paleis van Buckingham stoetsgewijs naderde. Hij werd ontvangen door een intendant met een ernstig en triestig gelaat, die keurig Frans sprak. « Wie mag ik aan de hertog melden ? » vroeg hij en nam de jongeman enigszins misprijzend van kop tot teen op.

(86) ZEG hem, antwoordde d'Artagnan lachend, dat ik de kadet ben, die enkele dagen geleden ruzie met hem zocht vlak voor « La Samaritaine ». — « Een zonderlinge aanbeveling », zei de Brit. « Wees gerust, mijnheer. U zult zien dat ze zoveel waard is als een andere. » De intendant boog zwijgend en verdween. Enkele ogenblikken later reeds stond d'Artagnan voor Buckingham, die zijn bezoeker onmiddellijk herkende. « God, fluisterde hij, is er de koningin misschien een ongeluk overkomen ? » — « Neen, milord », antwoordde d'Artagnan en boog bijna tot op de grond.

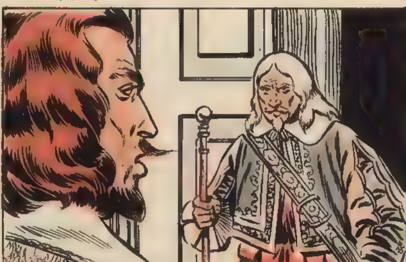
(87) MAAR, Hare Majesteit loopt groot gevaar, en u alleen kan haar redden. Ik heb een brief van Hare Majesteit voor u bij. » — « Geef hem mij, geef hem vlug ! zei Buckingham, die bleek was geworden. De hertog brak het zegel en las de boodschap. « Hemel ! zei hij, ik hoop maar dat wij niet te laat komen. » Hij liep naar een klein schrijftafeltje en nam daaruit het juwelenkoffertje in rozenhout van de koningin. Hier, mijnheer, hier is het wat u wenst ! Hierin liggen de bewuste diamanten gespen, die dreigen onheil te veroorzaken.

(88) DE hertog van Buckingham toonde de Gascogner een grote, blauwe strik waarop de edelstenen fonkelden. « De koningin heeft ze mij geschonken. De koningin vraagt ze mij terug... Wat kan ik anders dan... » Toen werden zijn ogen groot van verbazing, en hij gilde luid. « Wat is er ? Wat overkomt u toch, milord ? » vroeg d'Artagnan verbaasd. « Alles is verloren, schreeuwde Buckingham, alles is verloren ! Er ontbreken twee gespen ! » — « Heeft milord ze misschien verloren ? stamelde d'Artagnan onthutst, of werden ze gestolen ? » — « Ze werden gestolen, en het is de KARDINAAL die ze heeft gestolen. Kijk, kijk naar het lint.

(89) HET werd met een schaar afgeknipt. Wacht even... Ik heb deze diamanten gespen slechts ééns gedragen, en dat was op het bal van de koning te Windsor, nu acht dagen geleden. Gravin Winter is op mij toegekomen, en heeft mij gevraagd onze oude twist te begraven, en opnieuw vriendschap aan te knopen. Ik was zo naïef haar te geloven. Ik had toch moeten weten dat deze vrouw een geheimagent van Richelieu was » « Er zijn dus overal geheime agenten van Richelieu ! » riep d'Artagnan verontwaardigd « Ja, ja, zei Buckingham, er zijn er overal ! en hij beet op de lippen van woede. De kardinaal geeft zich niet makkelijk gewonnen !

(90) WANNEER heeft het bal plaats ? » vroeg de hertog van Buckingham. « Volgende maandag ! » — « Volgende maandag ! Wij hebben dus nog vijf dagen. Dat is meer tijd dan wij nodig hebben. » Hij trok aan een koordje en er weerklonk een bel. De oude intendant verscheen « Patrik, zei de hertog van Buckingham, roep onmiddellijk mijn juwelier en mijn secretaris. » De dienaar verdween. Hij was gewoon vlug, blindelings en zonder tegenwerpingen te gehoorzamen. Tot grote verwondering van d'Artagnan begon de hertog in zijn kabinet op en af te lopen, terwijl hij onverstaanbare woorden mompelde

(Wordt voortgezet.)

DE TREIN KWAM TE VROEG

TEKST
EN TEKENINGEN
VAN
RAYMOND REDING

PLOTSELING GING HET MIJ ALS EEN BLIKSEMFLITS DOOR HET HOOFD : DE TREIN ! HOE WAS HET MOGELIJK DAT IK DAARAAN NIET VROEGER HAD GEDACHT ?

BESTE vriend, zeg er geen kwaad van. Ik voor mijn part vind niets zo mooi als een treingids en zijn uurrooster... natuurlijk slechts in de mate men deze uurrooster respekteert.

Deze verbazingwekkende verklaring legde Jef Moreau me af in de loop van ons gesprek over de vakantie. Waarschijnlijk praatten wij over de vakantie, de zon, de reis naar verre landen, omdat het november en het weer zo grijs en triestig was. Ik zei dat ik een afkeer had aan de zorgvuldig voorbereide vakanties en een metodische studie van de doodvervelende treingidsen. Het was toen dat Jef mij onderbrak :

— Beste vriend, zeg er geen kwaad van. Ik voor mijn part, vind niets zo mooi als een treingids en zijn uurrooster...

Ik schaterlachte, maar ik zag tot mijn grote verwondering dat Jef niet mee inviel, maar een doodernstig gezicht opzette.

— Mijn beste Jef, ik vraag me af wat daar achter steekt ? Jij, die gewoonlijk zo'n vreselijke hekel hebt aan het werk op vastgestelde uren.

— Ja, daar heb ik een hekel aan en als ik een plan maak voor een nieuw gebouw, kan ik niet bepaald zeggen op welk moment de inspiratie komt, want geloof me of geloof me niet, maar de inspiratie speelt bij een architekt een even grote rol als bij de schilder !

— Dat neem ik wel aan, maar dat maakt je grote verering voor de treingids niet duidelijker.

Het was toen dat Jef me zijn boeiend avontuur vertelde :

— Het is nu vijftien jaar geleden. Ik was toen in Zuid-Amerika, in welk land ga ik je niet vertellen, want ik ben er niet zeker van dat de spoorweg er op dit ogenblik beter georganiseerd is en de treinen minder vertraging hebben, en ik zou geen kwaad willen spreken van dat land. Ik was belast met de bouw van een grote opslagplaats voor cacao en koffie in de streek die men aldaar Jingas heet en gelegen is op de flank van de Andes op een hoogte van vijftien- tot zestienhonderd meter. Er heerst een vreselijk klimaat : heel het jaar regen en heel het jaar een tropische hitte. De flora is er echter wondermooi. Er zijn tropische wouden met machtige bomen en mooie bloemen, en open plekken, waar alles groeit wat men maar wil, koffie, cacao, rubber, coca en wat weet ik meer.

Alvorens te beginnen met de grondvesten van de opslagplaats, had ik een hoek van het woud moeten laten omhakken. De honderden inboorlingen, die eerst voor houthakkers hadden gespeeld, waren nadien metsers, timmerlui en wat wij verder alles nodig hadden. Half Indiaans, half Spaans, waren ze zeer intelligent, maar traag... zo traag dat ik er soms had bij kunnen wenen !

★

IEDERE morgen bracht de trein hen met heel hun familie naar de bouwplaats en kwam hen tegen het einde van de namiddag weer met vrouw en kroost opladen. Die trein kwam natuurlijk nooit op hetzelfde uur. Laat in de avond kwam dan de derde trein van de dag. Voor ons was die trein volledig overbodig. Zijn uur was steeds wisselvallig, iets wat aangenaam afstak met de monotonie van het leven dat ik daar leidde. Ik zou echter ongelijk hebben met het wisselvallig uur van die trein de spot te drijven, want geloof me vrij, de trein kwam steeds tussen 20 en 22 uur. Nooit was er een uitzondering op die regel, behalve dan één dag !

Het was een dag, waarop alles mij tegen ging. Het begon reeds van 's morgens, en het was net of er om de minuut een staak tussen de wielen werd geschoven, opdat alles verkeerd zou draaien. Zoals gewoonlijk waren de werklui tegen het einde van de namiddag allemaal vertrokken en ik zwierf nog een half uurtje op de bouwplaats rond, alvorens naar mijn bungalow (vier plankenmuren en een plaatijzeren dak) te gaan op zowat driehonderd meter van mijn werk, maar aan de overzijde van de diepe, brede ravijn gelegen.

Alvorens je de rest te vertellen, moet ik je nog zeggen dat de spoorweg vlak langs de in opbouw zijnde opslagplaats liep en dan over de viadukt liep, die de ravijn overbrugde. Viadukt ! Wat een groot woord voor zo'n houten geraamte ! Er lag vanzelfsprekend slechts één spoor over die viadukt en de dwarsbalken waren op goed geluk af naast mekaar gelegd. Tussen de ene en de andere dwarsbalk was er soms een grote afstand en gaapte de afgrond je vervaarlijk aan. Onnodig te vertellen dat er geen weg was voor de voetgangers en ook geen reling. Ik stapte er regelmatig over, alhoewel ik nooit erg gerust was in de zaak en er, telkens ik naar beneden keek, een koude rilling over mijn rug liep. Maar zie je, ik had te kiezen : ofwel een omweg maken van vijftien km door het oerwoud, ofwel de rechte weg naar mijn woning kiezen en mij dus over de viadukt wagen. Uit pure luiheid gaf ik dus bijna iedere dag van een ware heldenmoed blijk. Op die bewuste ongeluksdag nu was er een muur ingestort en daardoor was ik driekwartier later dan gewoonlijk van de bouwplaats weggegaan. Ik keek naar mijn uurwerk : het was iets later dan zeven uur. Ik had haast thuis te komen en geen lust om door de jungle te lopen. Ik stapte dus moedig over de viadukt, maar nauwelijks had ik vijftig meter afgelegd of het houten geraamte onder mij begon te schommelen en kraakte in al zijn voegen. Iedere dwarsbalk, waarop ik de voet

zette, schudde. Ik dacht eerst aan een aardbeving. Ik liep vlugger of beter ik trachtte vlugger te zijn, maar daar de dwarsbalken zo onregelmatig verdeeld waren, moest ik vreselijk opletten. Het schudden werd nog heviger. Ik was erg bang, maar begreep nog altijd niet. Plotseling ging het mij als een bliksemflits door het hoofd : de trein! Hoe was het mogelijk dat ik daar niet vroeger had aan gedacht? Toch had ik nog steeds de hoop mij te vergissen. Ik keek naar mijn uurwerk, het was half acht en nooit had ik de trein zien voorbij komen voor acht uur, nooit! Dus... Maar neen, het was ijdele hoop, het was de trein, en hij kwam op de viadukt gereden!... Ik realiseerde dadelijk dat, alhoewel de trein traag reed, de machinist nooit tijdig zou kunnen stoppen en dat het mij tevens onmogelijk zou wezen op de buffers te springen. Ik moest er ook geen ogenblik aan denken dat de machinist of de stoker even een blik op de weg zouden werpen om te zien of alles veilig was, want ik was te goed vertrouwd met hun gewoonten. Zij brachten de lokomotief in gang en de rest liep vanzelf. De machinist en de stoker speelden bijna heel de lange reis met de dobbelstenen! Ik riep zo luid ik kon, maar slaagde er niet in het gedender van de trein te overstemmen. Ik had nog dertig meter af te leggen, alvorens ik aan de andere kant van de ravijn zou staan. Indien het een rechte weg ware geweest en ik hard had kunnen lopen, zou ik ongetwijfeld voor de trein zijn toegekomen, maar dat was op die monsterachtige horizontale ladder onmogelijk! Ik riskeerde immers bij iedere stap de nek te breken of naar beneden te tuimelen. Ik keerde mij naar de trein toe, lei mij tussen de sporen en drukte mij zo plat mogelijk. De trein kon aldus over mij heen rijden, zonder mij te raken. Natuurlijk was dat een kwestie van enkele centimeters, misschien zelfs minder. Op het ogenblik dat mijn blik op hetzelfde niveau kwam als het spoor zelf, wist ik dat ik verloren was. Onder de lokomotief zag ik verschillende ijzeren staven, die de dwarsbalken bijna raakten. Gek van angst richtte ik mij even op. Tien meter voor mij rolde het monster dat mij zou verpletteren. Plotseling gleed mijn rechterbeen onder mij weg. Toen had ik een wonderlijke ingeving. Ik klemde de armen om een dwarsbalk en liet mij boven de afgrond zwieren. Op het ogenblik dat de lokomotief over mij heen rolde hing ik daar te bengelen. Ik zat eigenlijk tussen hamer en aambeeld geklemd, want ofwel werd ik verpletterd door de trein, ofwel stortte ik in de diepte. Aan weerskanten van mij lag dus de dood. Het duurde een eeuwigheid voor de trein eindelijk voorbij was. Ik kon het niet meer uithouden en begon de sekonden te tellen. Zes... vijf... vier... drie... Ik wist dat dat ik bij nul mijn balk zou lossen en neerstorten. Twee... Toen viel de stilte. Het rukken en het kraken hield op, de laatste wagen van de trein stond op vaste grond. De hoop verdubbelde mijn kracht. Ik wiegde met de benen van voor naar achter, telkens hoger en telkens vlugger, en plotseling voelde ik dat mijn voeten aan de dwarsbalk achter mij bleven hangen. Ik was gered! Enkele sekonden bleef ik zo liggen, dan kroop ik langzaam vooruit. Ik wou mij oprichten, maar alles begon rond mij te draaien en ik verloor het bewustzijn. Toen ik eindelijk weer de ogen opende, lag ik nog languit op de dwarsbalken, alles deed mij pijn en ik rilde nog van de doorstane schrik. Het is op handen en voeten dat ik de laatste dertig meter, die mij van de veilige grond scheidden, heb afgelegd...

★

HET is de schuld van de trein, die nooit op een vast uur kwam, dat ik na vijftien jaar s'nachts nog die lokomotief zie, de trillende dwarsbalken onder mij voel en badend in het zweet wakker word, op het ogenblik dat ik in de diepte zal storten!

Roman van Yves DUVAL — Geillustreerd door REF

KETJE EN HENK OP AVONTUUR

De « Gemzen » bevrijden de drie geleerden en samen bouwen zij een stevig vlot om terug te keren naar de bewoonde wereld...

DE « Gemzen » hadden het vlot « Houd Moed » geheten en het gedroeg zich als een echte boot. Het dreef langzaam naar het midden van de rivier en gleed gewillig met de stroming mee. Er ontstond een kleine bries dus konden ze het zeil hijsen. De snelheid werd daardoor opgevoerd en het varen veiliger. Marcel was natuurlijk in het kraaiennest gekropen en vatte zijn taak heel ernstig op. Onafgebroken tuurde hij strak naar de lange, glinsterende waterweg en was gereed om dadelijk het alarmsein te geven, mocht er gevaar zijn. De jongens waren blij omdat ze niet meer hoefden te marsjeren. Ze gleden snel over het water. Slechts nu en dan moesten ze het roer gebruiken om het vlot in het midden van de stroom te houden. Slechts in een bocht moesten ze stevig met de rug tegen het roer drukken om de rotsachtige oevers te vermijden.

VAREN we ook 's nachts? wou Renaat weten.

— We hebben vierhonderd kilometer af te leggen, verklaarde Blythe. Indien we deze snelheid kunnen aanhouden, en we niet voor onverwachte hindernissen staan, dan zal de reis ons misschien iets meer dan drie dagen vergen. Ik meen dat we uiterst voorzichtig moeten zijn, vooral 's nachts.

— Kunnen we niet in twee ploegen werken? Iedere ploeg zou vier uren waken, sturen en alles doen wat nodig is. Indien het te donker wordt, zoeken we een aanlegplaats.

— Opgelet! riep de uitkijk. Ik zie een waterval. Het water schuimt en kolkt ginds onrustwekkend.

— Gooi het anker! beval Blythe. Iemand moet aan wal stappen om te kijken hoe hoog de waterval is.

Nauwelijks was de zware steen neergelaten, of de kabel brak en het vlot schokte vooruit.

— Pas op, jongens! Klamp jullie stevig vast.

— Hopelijk houden de lianen het uit, zuchtte Henk.

Het vlot gleed met duizelingwekkende snelheid naar de waterval toe...

Een ogenblik zweefde het vaartuig in de ruimte, dan plofte het terug in het water. Het water spatte aan alle kanten hoog op... alle passagiers waren nat tot op de huid. Ten slotte dreef het vlot dwars over de stroom.

— Trek aan het stuur, jongens, of we gaan de rotsen op, riep Jackson.

— Gelukkig maar dat ik de plank opgehaald heb, anders ware ze gebroken. Help me even ze weer goed te bevestigen.

— Span het zeil strak aan, dan komen we weer vooruit. Op dit ogenblik drijven we rond als een kurk. Als we niet vlug meester worden van onze schuit, komen we toch nog met de neus tegen de rotswand aan, zei Smith.

Het zeil bolde en de « Houd Moed » kon met de wind in de rug zijn vaart hernemen als of er niets gebeurd ware.

— We hebben weer eens geluk gehad, stelde Jan vast. Ik hoop maar dat die steeple-chase niet al te lang duurt. Door de schok raakte het vlechtwerk van lianen los en is er te veel spel tussen de stammen. Ons vlot zou het niet uithouden, indien we dikwijls over zo'n hindernissen moesten!

— Wees maar gerust. Naar gelang we ons verwijderen van de bronnen, worden de watervallen minder talrijk en vooral veel minder hoog. We krijgen er nog wel een paar, doch die hoeven we allerminst te vrezen, zei Blythe geruststellend.

*

INDERDAAD, tot het vallen van de avond gleden ze vlug en zonder moeilijkheden te midden van de stroom. Op een klein spiritusvuurtje bakte Henk een eierkoek van een dozijn eieren van wilde eenden.

— We moeten voor drinkwater zorgen, wist de kok. We hebben meer gedronken dan we hadden voorzien. Ik heb gemerkt dat er hier en daar een klein strand is, gevormd door aanslibbing. Zouden we niet kunnen aanleggen op het volgend strand dat we zien? We konden dan trachten drinkwater te vinden.

— Ginds zie ik zo'n zandbank, riep Renaat. Kijk, links van je. Daar kunnen we makkelijk aanleggen.

Zonder moeilijkheden zwenkten ze het vlot en voeren naar het strand.

Jan sprong op het droge, sloeg een paaltje in de grond en maakte het vlot daaraan met een stevig touw vast. Guido stelde voor van dit oponthoud

Trek aan het stuur of we gaan de rotsen op! riep Jackson.

gebruik te maken om de lianen vaster aan te trekken en het vlechtwerk te verstevigen waar het nodig was.

— Fijn idee. Dat doen we. Intussen kunnen Henk en 't Ketje enkele liter drinkwater zoeken. Maar, opgepast jongens, niet te ver!

★

Met zijn koala op de schouder volgde 't Ketje zijn vriend naar de oever toe die met welig groen was begroeid.

Ze moesten tamelijk ver gaan om de nepenthes of bekerboom ook de « boom van de reiziger » geheten te ontdekken. Dat is een boom die in zijn opgerolde blaren wekenlang het regenwater bewaart. De jongens vulden ieder een vijfliter kruik en vatten de terugtocht aan.

— Zwaar, vond 't Ketje, en droeg de kruik nu eens met de rechter, dan met de linkerhand.

— Het is niet de kruik die zwaar weegt, maar je beertje. Waarom leer je die luiwammes niet op eigen poten te lopen? riep Henk plagend en zwaaide zijn waterbus in de lucht om te tonen dat ze voor hem pluimlicht was.

EEN MOOI STUK WILD

Nauwelijks had hij dit gezegd, of hij verdween plotseling in de grond.

— Henk! Henk! kreet 't Ketje, waar ben je? Waar ben je?

— Ik ben in een put getuimeld, antwoordde Henk met gesmoorde stem. Pas maar op dat je er ook niet invalt. Niks prettig hier beneden! Die kuil werd hier waarschijnlijk door de inboorlingen gegraven om een of ander wild te vangen... Nou, aan mij hebben ze dan een mooi stuk, dat moet je toch toegeven!

— Wat moet ik doen? Ik ben bang!... Waar ben je, Henk?

— Hier! Zeven of acht meter onder de begane grond. Kruip tastend naar hier toe... Kruip in de richting van m'n stem... Ben je er? Goed... leg je plat op de grond en verwijder de takken met je handen... Zie je me?

— Heb je geen lasso?... Geeft niets, ik werp je de mijne toe. Je maakt hem stevig vast aan een boom en ik trek me op.

Maar de kuil was zo eng dat de arme Henk de koord niet naar boven kon gooien.

Twintig keer probeerde hij het opnieuw en iedere maal viel ze slap aan z'n voeten neer.

— God, hoe raak ik hier uit? Ik kan niet vrij meer ademen. Ik voel dat de lucht ontbreekt. Kan je niet naar het vlot lopen en hulp vragen?

— Niet mogelijk. Het is helemaal donker. Ik zou de weg nooit vinden... Ik ben vreselijk bang en in de verte hoor ik rauwe stemmen... Het is als een blaffen... neen geen echt geblaf maar het gelijkt er sterk op... Ik verzeker je dat het hier griezelig is... M'n beste Henk wat moet er van ons geworden?

(Wordt voortgezet.)

Volgende week:
Eindelijk naar het doel

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

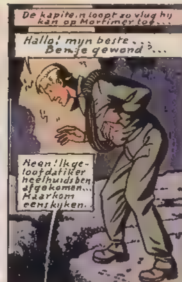
TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Olrik heeft zodanig gemanœuvreerd dat Blake en Mortimer in de grot werden achtergelaten. Zij trachten een uitweg te vinden. Een vreselijke aardbeving doet zich voor...

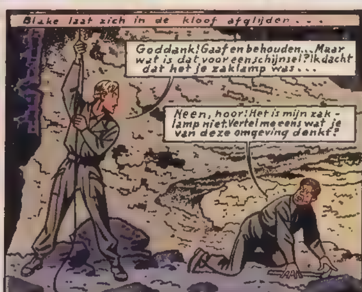

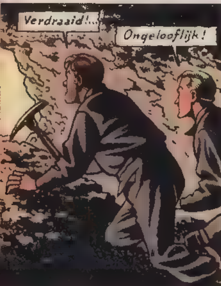

En naar gelang ze verder gaan wordt het licht heviger. Ze komen eindelijk aan de opening...

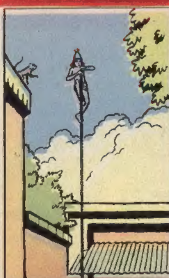
POM EN TEDDY BELEVEN NIEUWE AVONTUREN IN INDIA

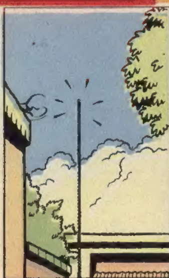
DE ZWARTE TALISMAN

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRANS CRAENHALS

Maggy is uitgegaan met Indra. Intussen slenteren Teddy en Tarass door de stad. Plotseling wekt een fakir hun aandacht met zijn goocheltoeren...

(1) Dames en heren, wees mild!...

Geen mooier verhaal dan « Pom en Teddy » ? Ken je reeds « Het eigenaardige geval van Mijnheer van Meylbeke » ?

NAAR HET LAND WAAR DE BLOEMEN TWEEMAAL BLOEIEN

HET beste klimaat van heel Europa vindt men aan de Portugese kust, waar de bloemen tweemaal bloeien.

Verleden zomer ben ik met een paar vrienden naar het land van de dubbele lente gereden. Na een snelle autotocht dwars door Frankrijk en Spanje, viel ons in het eerste Portugees grensstadje het verschil op tussen Portugal en Spanje: de Portugese taal klinkt in onze oren barbaarser dan het Spaans. Wij hoorden landgenoten, die wij in Portugal ontmoetten, verklaren dat zij geen onderscheid konden maken tussen het Portugees... en een Slavische taal!

DE Portugezen hebben ook een veel lomer temperament en somberder fysionomie dan de Spanjaarden. Zij zijn niet zo fier en levenslustig als de landgenoten van Goya en Velasquez. Zij hebben ook niet de grootheidszin van de Spanjaarden.

De Portugees is bij uitstek een handelaar. Dit is hem bijgebleven uit de grote tijd van Portugal, toen zijn schepen alle wereldzeeën doorkruisten en uit vier werelddelen zwaar beladen terugkwamen met specerijen, edelstenen, kostbare houtsoorten, stoffen, enz.

Portugal is voor velen alleen het land van de portwijn en de sardienen. Nochtans treft men er ook nog heel wat anders aan: kurkplantages, rijke wijnvelden (de Portugese « groene » wijn is heel fris en lekker), zagerijen, weverijen en grote landbouwexploitaties.

Wat ik nooit zal vergeten, is ons bezoek aan de markt van Leira, een klein stadje dicht bij de Portugees-Spaanse grens. Daar maakten wij voor het eerst kennis met het echte Portugese leven en de typische volksvrouwen, gehuld in hun zwarte klederen met drollige hoedjes op het hoofd. (Zwart schijnt in Portugal geen rouwkleur te zijn, want alle vrouwen gaan er in het zwart gekleed.) Op deze markt kochten wij perzikken, bananen, appelsienen en abrikozen voor zeer weinig geld; nog nooit van ons leven hebben wij zo'n lekker fruit gegeten, met zo'n heerlijk aroma! Voor dat fruit alleen, wil ik nog graag eens terug gaan naar Portugal, want zó smakelijk heb ik nergens anders gegeten.

Alvorens naar Lissabon te rijden, bezochten wij het dorpje Fatima, dat in heel de wereld bekend is als Mariaal pelgrimsoord. Over Fatima brengen wij in een van onze volgende nummers een apart verslag.

Van Fatima ging de reis naar de kust, en daar bezochten wij het typische Portugese vissersplaatsje Nazaré, waar onze medewerker Herman Boon voor enkele maanden reeds een kleine reportage aan wijdde in ons blad. Ik moet bekennen, dat ik het zo mooi heb gevonden als hij het heeft beschreven (alhoewel ik er hem vroeger van verdacht lichtjes te hebben overdreven). Van Nazaré uit, ging het dan naar

Van uren ver is deze vrouw naar de markt gekomen om er enkele kilos aardappelen te kunnen verkopen...

DE POS

DE VISSEN KUNNEN SPREKEN

DE wetenschap heeft onlangs bevestigd dat het spreekwoord: « Zo stom als een vis » verkeerd is, want dat de vissen wel kunnen spreken! *Deze sensationele ontdekking werd gedaan door het oceanografisch opzoekingsinstituut van de Amerikaanse universiteit Massachusetts. De geleerden van die universiteit hebben de taal van de vissen gedurende lange jaren bestudeerd in volle zee. Zij hebben vastgesteld dat, alhoewel de klanken die uitgezonden worden door de zeebewoners niet door het menselijk oor kunnen opgevangen worden, men deze niettemin kan en-registreren met ultra-gevoelige toestellen. Nu blijkt het, dat de walvis voortdurend babbelt, zelfs wanneer hij zich helemaal alleen in zee bevindt. De tonijn is echter een zwijgzame vis. Deze ontdekking is zeer belangrijk voor de vissers, want hiermee zullen zij de visbanken gemakkelijk kunnen opzoeken en... afluisteren!*

EEN KONINGIN VOOR EEN STAF

DE staf van maarschalk von Brauchitsch werd teruggevonden in de verzameling waardevolle voorwerpen van ex-koning Faroek in Koubbhe bij Kaïro. De Egyptenaren willen deze maarschalksstaf aan Duitsland teruggeven, op voorwaarde dat de Duitsers hen het borstbeeld terugbezorgen van koningin Nefertete, dat zich in het museum van Berlijn bevindt. De beroemde echtgenote van Pharao Amenophis IV, zou waarschijnlijk niet erg gevleid zijn door dit « koopje »: een koningin in ruil voor een... stok!

NIEUWS IN

● Dank zij een nieuwe uitvi
ding kan men de zieken than
radiograferen met een snelhe
van 1/1000 van een sekonde. D
snelste radiografie die tot no
toe kon genomen worden, g
beurde amper in 1/16 van ee
sekonde.

● De sterkste mikroscoop t
wereld werd in dienst gesteld b
de Amerikaanse luchtmacht. H
werd getekend en vervaardigd
de universiteit van Standfand
Californië. Met deze mikrosko
kan men meten tot op 1,6 % va
een triljoenste deel van een mil
meter!... Het objectief weegt
vijf en vijftig ton!

● De stad Wenen heeft ee

Hou je van vliegtuigen? Verzamel dan de KUIFJE's chromo's van de serie Luchtvaart. Ze zijn zeer mooi!

DE ANTWOORDEN OP DE TEST VAN DE WEEK

Kan je je uit de slag trekken?

Maximum: **Je bent waarachtig vindingrijk! Ben je een scout, of ben je een doorwinterd kampeerder? In ieder geval, als ik geen raad meer weet, kom ik bij jou.**

Van 24 tot 29 punten: **Je kan je heel vaak uit de slag trekken. Het resultaat is werkelijk niet kwaad. Noteer alle praktische trucjes. Ze komen in het dagelijkse leven steeds van pas!**

Van 18 tot 23 punten: **Neem als devies «Wie zoekt, die vindt!»**

Van 12 tot 17 punten: **Je laat de oren te vlug hangen. Wat meer geduld, en alles zal beter gaan.**

Van 6 tot 11 punten: **Je rekent altijd op de hulp van de anderen. Je moest meer eigenliefde hebben.**

Van 0 tot 5 punten: **Wat zou er van jou geworden, moest je eens zoals Robinson Crusoë alleen op een eiland zitten?**

EVEN LACHEN

— Kinderen, zei de onderwijzer, voor huiswerk moet je me morgen een zin tonen waarin « handlanger » voorkomt.

's Anderendaags kijkt de onderwijzer de werken na. Bij Jantje vindt hij: « Moeder moet mijn broek een hand langer maken. »

Joris Tielemans, St-Niklaas.

Alle Kuifjeslezers die een T.V.-toestel bezitten kijken iedere avond en 's zondags namiddags naar het T.V.-album:

De Bronzen Sleutel

TILJON

HET KORT

ieuw uurwerk in dienst gesteld zonder wijzers. Deze werden vervangen door beweegbare cijfers. ● Het jongste orkest ter wereld is ongetwijfeld dit van de « Zeven Engelen ». Het bestaat uit zeven uitvoerders, waarvan de jongste een meisje is van vier jaar, en de oudste een jongen van tien! Zij noemden zich de « Zeven Engelen » om op te treden voor de Duitse televisie, waar ze een reuze sukses hebben behaald. Deze zeer jonge muzikanten bespelen in het totaal niet minder dan honderdtwintig instrumenten. Wanneer ze zich moeten verplaatsen zijn ze vergezeld van een kindermeid!

Kortere seconden ?

NATUUR- en sterrekundigen waren onlangs bij elkaar in een groot internationaal kongres en hebben besloten aan de sekonde een definitieve waarde te geven. Het blijkt inderdaad, dat deze totnogtoe geen zeer preciese waarde had, en dat de menigvuldige geschillen die hieruit voortvloeiden veel last bezorgden aan de geleerden. Het kongres heeft dus een nieuwe waarde bepaald en deze overgemaakt aan het algemeen komitee van maten en gewichten. Indien dit komitee de nieuwe definitie aanvaardt zul je je uurwerk weer moeten juist zetten. Maar dit zal dan moeten gebeuren met een uiterste nauwkeurigheid, want de geleerden hebben besloten de sekonde 0,0000018 korter te muken.

VROEG RIJP

ONLANGS zagen de inwoners van Schönbrunn in Oostenrijk met ontzetting een wagen zonder chauffeur een hellende straat afrijden, een druk verkeerspunt oversteken, en tenslotte stoppen voor de ingang van een tuin! Ze dachten natuurlijk dat de remmen van de wagen begeven hadden, en iedereen snelde toe.

Hoe groot was de verbazing, toen de mensen aan het stuur een jongen van vier jaar ontdekten, wiens hoofd niet eens boven de ruiten van de wagen uitkwam. Zijn ouders hadden het jongentje alleen achtergelaten in de auto, en deze had het wachten nogal lang gevonden, en maar eens geprobeerd te doen zoals zijn vader...

Op de heuvelen ziet men veel windmolens draaien. Deze verlenen aan het landschap een Arcadische bekoring.

Lissabon. Deze stad heeft een zeer eigenaardig karakter. Wat zij mist, is wat iedere Portugees niet bezit : een zekere grootheid, envergure. Men zou Lissabon kunnen vergelijken met verschillende havensteden langs de Middellandse zee. In Lissabon vindt men naast enkele zeer moderne buildings, die na de oorlog werden opgetrokken, een overwegend verouderde stad met weinig komfort. Men voelt er zich bijna in de hoofdstad van een kolonie.

Aan alle mensen aan wie wij ons verstaanbaar konden maken, stelden wij de vraag wat zij dachten over president Salazar, die nu reeds sinds meer dan 25 jaar Portugal bestuurt. Het antwoord klonk steeds eensluidend : Salazar is een mensenschuw man, die in een aristokratische afzondering leeft, maar voor Portugal is zijn beleid een zegen gebleken, na een periode van politieke en economische troebelen.

Tijdens ons verblijf te Lissabon viel het ons ook op, hoezeer Portugal in twee groepen is verdeeld : zeer arme en zeer rijke mensen. Een grote middenstand bestaat er niet. Wij bezochten er enkele kastelen van rijke Portugezen, en wat wij daar aan schatten mochten bewonderen, grenst aan het ongelooflijke... en staat in een zeer schril kontrast met de armoede uit de arbeiderswijken van de hoofdstad en het platteland.

Estoril is het centrum van de Portugese high life. In deze weelderige badplaats (die men met Cannes zou kunnen vergelijken) hebben de grote Portugese families hun buitenverblijf gebouwd, en daar kan men eveneens op straat miljardairs ontmoeten, evenals verschillende verbannen Europese staatshoofden zoals ex-koning Umberto en admiraal Horty, om er maar eén paar te noemen.

Wie houdt van zon en bloemen, van een zacht klimaat, van een rustig levensritme... en goed fruit, moet beslist vroeg of laat eens de steven wenden naar het meest westelijk land van Europa, dat in vroeger eeuwen de springplank is geweest voor de verovering van de wereld door het oude Europa.

JOHAN.

Deze stemmige foto werd gemaakt in het klooster van Belem bij Lissabon.

Deze boer reed met zijn muilezelkar tegen onze mooie nieuwe Vauxhall. De man was dronken en moest met kar en dier manu militari naar de politiepost gebracht worden.

Het weekblad « KUIFJE » : 11e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — *Publiciteit :* **PUBLI-ART**

KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 199.334 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland : 50 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IX

Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.

Kongo : KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.).

Italië : PERIODICI VALLARDI, Viale Montello, 16, Milan.

Canada : 5090, avenue Papineau, Montreal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

